

Értelmetlen kegyelmezni annak, aki nem kegyelmez magának.

Ötszáz év múlva lesz-e magyar? Lesz, ha szülnek a magyar anyák, s lesz annyi magyar anya, hogy gyermekeik nem olvadnak bele az őket körülvevő nem-magyarul beszélők többségébe. Moldvában, a Hargita aljában és az Alföldön sem. Ha csak kevesen lesznek ezek az anyák, akkor beolvadnak. Törvény ez. Rengeteg a kihalt nyelvek és népek száma. Isten akarata az, hogy éljen a magyar nép is, hangozzék a magyar szó is. Jézus csak Izrael elveszett fiaért jött. Magam is csak népemből lettem, és csak azokhoz tudok szólni, ha tudok. Hát azt mondom, hogy Jézus Istene Atya és ennek következtében család is. S bizony nincs köze Istenhez annak, aki nem teszi meg a magáét azért, hogy legyen az Isten életének magyar folytatása is. Hagyjuk abba a bűnöst keresést. Jézus a bűnösökért jött, hogy megtérjenek és éljenek. S ha bűnöst keresünk, könnyen lehet, hogy magunkra találunk. Egy-két magyarnak vétkéből nem tud elpusztulni nemzetünk. Ha elpusztul, közös munkánk eredménye lesz. Még megtérhetünk, még nem pusztultunk el. Még válthatunk a Mammon-imádat helyett nemzetünk jövőjére. Lassan ötven éve lesz, amikor először álltunk válaszút előtt: *Kicsi vagy kocsi*. Meg tudjuk-e lelkigyakorlatoztatni kapitalista önmagunkat? Vagy egyszerűbben: Akarjuk-e azt a jézusi boldogságot, amely csak a szegényeké? Beérjük-e az egy dénárral? Hajlandók vagyunk-e azt tenni, amit Jézus tenne, ha ma újra megtestesülne, s magyarnak születnék? Választjuk-e az életet, vagy csak *a sírt, hol nemzet süllyed el?*

VEÉR I. TAS TRIANON

Százkét év alatt
ráébredhattunk,
hogy ezt a torz-szülöttet
csak az anyák
szerethetik egészé,
egészségessé.

A dolgos kezek,
az esti mesék,
a szófordulatok,
a hétköznapi
'unalmas' tettei:

- 'Nagyapa-anya
ki-volt-s-hol-élt?
- 'Miért négy nyelven
és hogyan beszélt?'
- 'Te miért úgy mondd,
hogy povedált?'
- 'Én mit csináltam akkor?'

- 'Mit-és-miért n e m
végeztünk be és mulasztottunk el?'
...kezdetű történetekből szőtt
élő történelem.

Újra igaz hitre jutni!
A múltba vetetté,
ha nem tanít, öl,
mert érvei erő, ököl.

Vissza-szerezni? Gyilkos harccal?
'Győzelemmel?'
Új sebek és hasadások.
Nem, nem megoldás, felejtsetd el!

Vissza-szeretni? Mosolygó arccal?
Őszinteséggel?
Gyógyító össze-kapaszkodások.
Megér biz' egy kitaró próbálkozást.

2022. június 04.

FARKAS ELEK

POSTUMUSZ

Ezen anyaszentegyházi kilengés után térjünk vissza a materialista világra s nézzünk szét, nem felejtettem e ki valami fontosat életem eddig felvázolt eseményeiből. Szégyen ide, - szégyen oda, ismét a kiskönyvemet kell csak felütnöm s már látom is hogy hol a hiány. No és az állampolgársága? - kérdi a könyvecske. Jó, jó, hiszen be van írva, természetes, hogy be van írva, hogy magyar. De kiráz a hideg, ha arra gondolok, hogy ezt be kell bizonyítanom. Mert egyszer már bebizonyítottam. A dolog úgy kezdődött, hogy az a Tisza Pista bejelentette, hogy elvesztettük a háborút. Ki gondolt akkor arra, hogy ennek mi mindenféle szép következménye lesz. Többek között én nem.

Akkoriban még vidáman vakargattam tetűimet. Ott, nem is olyan messze a Rivierától, a Piave partján és sejtelmem se volt arról, hogy állampolgárság is létezik. Egy napon azt mondták, hogy hölgyeim és uraim, most a háborúnak vége és tessék, parancsoljanak hazafáradni. Szépen haza is sétálgattunk, ki előbb, ki később. Itthon is vakaródtunk, nyújtózkodtunk egy kicsit.

Egyszer azután kimondták, hogy ebben az igen megszűkül hazában kicsit sokan vagyunk, hát ki a gyepűre, lássuk ki a magyar, gyerünk az állampolgársággal. Hamar kiderült, hogy akkora már minden tisztességben és hadiszállításban megőszült Bergernek és minden Grázban megőszült cs.kir.sváb tisztí nyugdíjasnak, valamint minden Arisztidnek megvolt a legpedigrébb állampolgársága.

S miért van baj az enyémmel kérdém ijedten, mikor